

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.T., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2016 č.j. 1733/DS/16-6,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 6.10.2016 č.j. 1733/DS/16-6 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,-Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu Města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 22.4.2016, č.j. 5782/OD-P/16, kterým byl žalobce uznán vinným z dvojnásobného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o silničním provozu***“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) ve vazbě na ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) v souladu s ustanovením § 37 písm. c) zákona č. 56/2000 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 3.500,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 2 měsíce a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč. Žalovaný změnil

prvostupňové rozhodnutí tak, že nahradil ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb. ustanovením § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a původní ustanovení § 125c odst. 5 ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo nahrazeno ustanovením § 125c odst. 6 písm. c) bod první zákona č. 361/2000 Sb., ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítá, že v případě měření rychlosti dne 11.2.2016 bylo měřeno v zatáčce, což vyplývá z GPS údajů o poloze měřícího vozidla. Dále podle žalobce nebylo v daném místě vůbec možné měřící ustavit v souladu s návodem k obsluze měřícího vozidla. Dále žalobce navrhoval předvolání obsluhy měřícího zařízení za účelem zjištění ustavení měřícího vozidla. Dále správnímu orgánu bylo doporučeno, aby při výsledku obsluhy rychloměru byl při ruce návod k obsluze, aby bylo možné výpověď porovnat. Správní orgán důkaznímu návrhu nevyhověl s tím, že samotný záznam o přestupku je důkazem, že měření rychlosti bylo v souladu s návodem k obsluze, což je podle žalobce nepřezkoumatelné tvrzení. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 11.5.2016 č.j. 1As 26/2016-33, podle něhož by poukaz, že by zásadní radar neměl měřit jinak než korektně, argumenty žalobce nevyvrací. Podle rozsudku ze dne 16.1.2013 NSS č.j. 3As 82/2017-27 východisko, že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, je podloženo odborným vyjádřením společnosti ATS Telcom Praha, a.s., tudíž je NSS aprobován. Podle žalobce je nepřezkoumatelné i tvrzení správního orgánu, že policisté ví, jak mají postupovat při měření rychlosti. Pokud jde o výstup z měření ze dne 14.2.2016, jedná se o vysoce tmavý výstup s nízkou kvalitou, kdy část vozidla není na snímku, což nasvědčuje reflexi, a riziko reflexe významně zvyšuje i citlivost nastavená na hodnotu 60 m. Žalobce má za to, že ani v takovém případě nepostačuje záznam o přestupku, ověřovací list, ověřený úřední záznam a návod k obsluze. Dle žalobce v tomto směru bylo porušeno ustanovení článku 6 odst. 3 písm. b) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „**Úmluva**“) Podle žalobce nelze ze záznamu o přestupku ze dne 11.2.2016 jednoznačně dovodit, že se jedná o přímý úsek, neboť snímek nezachycuje celý úsek. Podle žalobce bylo sporné, zda obsluha postupovala v souladu s návodem k obsluze, jednak s ohledem na nestandardnost snímku ze dne 14.2.2016 a jednak vzhledem k zjevnému porušení zákazu porušení v zatáčce při měření dne 11.2.2016. Podle žalobce důkazní návrh splňoval podmínky dle článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy ve smyslu rozsudku NSS ze dne 6.5.2015 č.j. 1As 178/2014-47, podle něhož základním předpokladem uplatnění práva podle článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy je návrh obviněného na výsledcích určitých svědků. Navíc je třeba, aby obviněný vysvětlil, proč je důležité, aby byli svědci vyslechnuti, a jejich vyslechnutí musí být nezbytné pro zjištění objektivní pravdy. Žádost musí být dostatečně určitá, nikoliv vágní. Správní orgán poukázal v rozhodnutí na to, že měřeno bylo jinde, než jak uvádí GPS údaje obsažené ve spise, což má být správnímu orgánu známo z osobní znalosti a rovněž na základě toho existují i možné odchylky v internetových mapách podle údajů GPS. Podle žalobce je toto prvostupňové rozhodnutí překvapivé, neboť správní orgán místo přestupku dle údajů ve spise zpochybnil až v rozhodnutí, ač mu muselo být zřejmé, že místo přestupku je pro žalobcovu obhajobu zcela zásadní. Podle žalobce přemístěním místa přestupku došlo i k upřesnění předmětu řízení, o čemž měl být žalobce vyrozuměn, a pokud rozhoduje správní orgán na základě osobní znalosti, je toto podkladem k rozhodnutí, s nímž má být účastník právo být seznámen a vyjádřit se k němu. Správní orgán nevypořádal ani námitky přezkoumatelnosti výroku ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona údajně spáchaného 11.2.2016, ani námitku zpochybňující oprávněné úřední osoby uvedené v závěru podání. Podle žalobce je výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelný, protože neobsahuje odkaz na všechna použitá právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, ve smyslu § 68 odst. 2 s.r. a § 77 zákona o přestupcích. Podle žalobce mělo být tedy součástí výroku konkrétní

ustanovení zakazující řídit motorové vozidlo, u něhož uplynula platnost poslední technické prohlídky, ale výrok obsahuje pouze odkaz na § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, tedy obecně zformulovanou povinnost, na § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., podle něhož je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem, a odkaz na § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., podle něhož provozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu. Podle žalobce ve výroku uvedená ustanovení stanovují pouze jediný konkrétní zákaz, který je však směřován k provozovateli, nikoliv k řidiči. Výrok dle písm. b) neobsahuje ustanovení, na základě jehož má být obsažen skutek protiprávní. Proto se jedná o nepřezkoumatelný výrok. Rovněž odůvodnění je v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť z něho nelze zjistit, jak správní orgán dovodil protiprávnost tohoto jednání. Dále žalobce namítal, že správní orgán nerozhodl v tomto směru o celém přestupku, ale pouze o malé části, trvající 1 s, když je zřejmé, že se jedná o skutek povahy přestupku pokračujícího. Správní orgán měl rozhodnout o celém skutku, tedy minimálně se měl žalobce přestupku dopustit v okamžiku, kdy policejní hlídka vozidlo zahlédla, až do jeho zastavení. Podle žalobce tento údajný přestupek v jeho případě nevykazoval ani žádnou společenskou škodlivost, neboť ve smyslu materiální stránky došlo pouze k abstraktnímu ohrožení provozu na pozemních komunikacích, neboť šlo o vozidlo značky Audi vyšší třídy, a ačkoliv mělo toto vozidlo prošlé datum poslední technické prohlídky pouze o 3 týdny, hned následující den byla technická prohlídka provedena, což prokazuje skutečnost, že k ohrožení provozu dojít nemohlo, neboť technický stav vozidla byl v pořádku, když byla technická prohlídka úspěšná, neboť v tento den ani nemohlo před technickou prohlídkou dojít k odstranění závad. Žalobce rovněž namítá, že výrok neobsahuje konkrétní formu zavinění, pouze údaj o nedbalosti. Další námitka spočívala v tom, že správní orgán neprokázal, že místo změřený bylo zastaveným územím ve smyslu stavebního zákona, a tedy obcí dle silničního zákona, neboť nebyl proveden jako důkaz územní plán. Jiným způsobem, např. fotodokumentací, podle žalobce nelze povahu území jako zastavěného prokázat. Pokud by se změřené vozidlo nacházelo v době změřený v nezastavěném území, platil by rychlostní limit 90 km/hm, neboť by nešlo o území obce dle silničního zákona. To se týká podle žalobce přestupku ze dne 11.2.2016, kde v pozadí snímku je souvislá zástavba rodinných domků, ale jde o optický klam, který způsobuje fotoaparát. Domy v pozadí jsou ve skutečnosti podstatně dále, než se jeví na snímku. Podle žalobce jde ve skutečnosti o okamžik, kdy vozidlo již ze zastavěného území vyjelo. Na základě GPS údajů o poloze rychloměru a údaje 30 m dle rychloměru uvedeného v záznamu o přestupcích lze relativně přesně určit polohu změřeného vozidla v okamžiku změřený. Podle žalobce rovněž je dané rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože žalovaný žádné úvahy vedoucí k závěru, zda žalobce přestupky spáchal v nevědomé nedbalosti. K přestupku ze dne 14.2.2016 žalobce uvádí, že na vozidle mu nefungoval tachometr. Žalobce se proto snažil udržovat rychlost dle ostatních řidičů, případně dle svého řidičského citu. Žalobce připouští, že jako řidič je držitelem řidičského oprávnění a měl by být schopen rozpoznat svoji rychlost s tolerancí plus minus 5 km/h. V daném případě však měl jet rychlostí 70 km/h, proto nelze dovodit, že by si musel být vědom, že jede více než 60 km/h. Nelze tedy dovozovat, že musel vědět, že naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí silničního zákona. Žalobce rovněž namítal, že dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku prokázána pouze ta činnost, kterou se přestupku dopustil, nebo v jejíž souvislosti přestupek spáchal. Podle žalobce touto činností je pouze řízení motorových vozidel skupiny B, když oprávnění k řízení jednotlivých skupin motorových vozidel se získává zvlášť. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 17.2.2010 sp.zn. 1 As 6/2010, podle něhož přichází-li v úvahu dvojitý způsob výkladu právní normy, je namísto uplatnit zásadu in dubio

mitius. Žalobce rovněž vyslovil pochybnost, zda lze uložit zákaz řízení za souběh přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí silničního zákona. Dle názoru žalobce lze tento druh sankce uložit pouze za recidivu, tedy v případě, že v předešlém spáchání přestupku existuje již pravomocné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že návody k obsluze jsou určeny toliko pro školenou obsluhu měřicího zařízení a nejsou veřejnou dokumentací. Každé měřicí zařízení je chráněno před nedovolenými zásahy úředními značkami dle § 9 odst. 2 zákona 505/1990 Sb., o metrologii, a obsluha pouze kontroluje, zda nejsou tyto značky poškozené či odstraněné a zda neuplynula doba platnosti ověření. Obsluha neodpovídá za schválení typu, ani za metrologické ověření, ale rychloměr bez platného ověření nemůže být regulérně používán. Přesnost měření může obsluha ovlivnit v omezené míře, ustavením u vozovky. V daném případě se jedná o měření rychlosti radarem Ramer 10C, který je zabudovaný ve služebním vozidle PČR a tento typ rychloměru byl ověřován autorizovaným metrologickým střediskem jako nedílná součást služebního vozidla a byl shledán způsobilým k měření rychlosti. Samotné měření prováděli policisté služebně zařazení k dopravní policii, zaměřeni na dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, kdy se jedná o policisty školené k výkonu tohoto dohledu, tedy osoby odborně způsobilé k takové činnosti. Správní orgány nemají důvod zpochybňovat odbornou způsobilost těchto osob. Znalost předpisů obsluhy radarového rychloměru spadá do povinností dopravních policistů. Žalovaný odmítá i pochybnost o tom, zda bylo měření prováděno na rovném úseku pozemní komunikace, kdy má toto za vyvrácené porovnáním snímků z radarového rychloměru s mapovým serverem www.googlemaps.cz. Prostřednictvím virtuální prohlídky města žalovaný přesně identifikoval místo měření. Bylo prováděno na ulici Studentská dne 11.2.2016, ve směru od Doubí do centra v úseku za prodejnu a servisem pro osobní vozidla značky Kia, kde se jedná o dlouhý rovný úsek komunikace, po pravé straně lemovaný rodinnými domy, dle nichž bylo místo měření identifikováno. Dne 14.2.2016 bylo měření rychlosti prováděno na ulici Západní, ve směru z centra na Doubí, kdy se opět jednalo o rovný dlouhý úsek ulice a přesné místo měření bylo identifikováno dle budovy Finančního úřadu, která je nezaměnitelná. Ohledně porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, toto ustanovení zavazuje řidiče povinností využít vozidlo, které je v řádném technickém stavu ve smyslu bez zvláštního právního předpisu, tj. zákona č. 56/2001 Sb. Správní orgány shledaly žalobce primárně vinným z porušení předmětného ustanovení a odkázaly na zvláštní právní normu. Žalovaný dále poukázal, že obec sestává nejen z ulic, ale i z volných prostor, nezastavěných částí obce. Skutečnost, že se po obou stranách ulice nenachází souvislá bytová zástavba, neopravňuje řidiče k myšlence, že zde není stanoven rychlostní limit pro obec. Pokud by tomu tak bylo, svůj záměr by dala najevo místní úpravou. Ani v jedné z uvedených lokalit tomu tak není. Žalovaný poukázal na ustanovení § 3 zákona o přestupcích, podle něhož k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích nepatří mezi přestupky, u nichž se při posuzování odpovědnosti zkoumá úmyslné zavinění. Obhajobu, že ve vozidle nefungoval tachometr, žalovaný odmítl. Z oznámení přestupku je zřejmé, že žalobce se ke zjištěnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti odmítl vyjádřit. Technickou závadu na tachometru žalobce neuplatnil ani při jednání, ani v následném písemném vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 11.2.2016, podle něhož žalobce v tento den v 9:15 hod. řídil osobní motorové vozidlo Audi A8 RZ ... v Karlových Varech na ulici Studentská ve směru na ulici Plzeňská, v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí

50 km/h, a to rychlostí 77 km/h před odečtením tolerance. Rychlost byla změřena zařízením Ramer 10C. Žalobce se do oznámení přestupku odmítl vyjádřit a odmítl ho podepsat. K tomu je součástí spisu záznam o přestupku pořízený radarem, kde je jako svědek měření uvedený J.T. a údaje GPS 12:49:49,734 vých. délky a 50:12:54,954 sev. šířky. Je zde záznam, který zachycuje celé vozidlo z přední části s čitelnou registrační značkou, v pozadí za vozidlem jsou viditelné domy podél silnice a ze snímku nevyplývá žádné zakřivení silnice. Je zde i fotografie vozidla po zastavení s potvrzením technické prohlídky. K tomu je další oznámení přestupku sepsané policejní hlídkou, kde je specifikováno, že při provedení kontroly byly zjištěny závady na vozidle – neplatná TK - do 23.1.2016. Vyfotografován je i malý technický průkaz, z něhož je zřejmé, že provozovatelem je pan R.F. To vyplývá z detailu registru vozidel, kde je tato osoba i majitelem vozidla. Součástí správního spisu je i úřední záznam Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, oddělení silničního dohledu, ze dne 11.2.2016, z něhož je zřejmé, že žalobce rovnou žádal projednat vše ve správním řízení. V úředním záznamu se uvádí, že řidič je podezřelý z porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2001 Sb., a provozovatel z porušení ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., čímž mělo dojít ke spáchání přestupku podle § 83 ods. 1 písm. i) zákona č. 56/2001 Sb. K tomu je opatřen platný ověřovací list radaru. Z přehledu technických prohlídek je zřejmé, že byla provedena další prohlídka vozidla 12.2.2016.

Podle oznámení přestupku ze dne 14.2.2016 žalobce řídil těžké vozidlo tohoto dne v 15:22 hod. v úseku ulice Západní v Karlových Varech směrem na Doubí a byla mu radarovým rychloměrem Ramer 10C, který je ve služebním vozidle Škoda Octavia, naměřena rychlost 73 km/h před odečtením odchylky, a to v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Řidič se odmítl do oznámení přestupku vyjádřit a podepsat. O tom byl opatřen úřední záznam PČR, z něhož je zřejmé, že žalobce žádal o projednání ve správním řízení. Na záznamu o přestupku pořízeném radarem dne je zachycena podstatná část předmětného vozidla v pravé polovině snímku, ze zadní části na odjezdu, opět se státní poznávací značkou, kde je zřejmé, že se jedná o vozidlo Audi A8, okolí je tmavší a jedná se o zastavěnou část. K tomu je opět platný ověřovací list radaru.

V oznámení zahájení řízení byl žalobce poučen o tom, že v jeho jednání lze spatřovat porušení § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Jednání ve věci se konalo 13.4.2016 a žalobce se ho zúčastnil, nicméně se vyjádřil až následně písemně v podání ze dne 19.4.2016. Zde zmocněnec žalobce namítal měření dne 11.2.2016 v zatáčce z důvodů uvedených souřadnic GPS. Bylo navrženo provedení svědecké výpovědi obsluhy měřícího zařízení a byl pořízen náhled z internetu na místo měření. K přestupku ze dne 14.2.2016 bylo namítáno, že není možné rozeznat jednotlivé objekty v pozadí fotografie a že rovněž nastavení dosahu na 60 metrů, tj. na největší citlivost, napomáhá vzniku reflexe. Tudiž s reflexí byla změřena podle žalobce rychlost neodpovídající skutečné rychlosti. Ani poloha vozidla na okraji snímku není podle žalobce normální situací. Z toho důvodu byla navržena svědecká výpověď obsluhy měřícího zařízení.

Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí, v němž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, když žalobce dne 11.2.2016 a dne 14.2.2016 překročil při jízdě nejvyšší dovolenou rychlost. Pod bodem b) se měl žalobce dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl z nedbalosti dopustit tak, že dne 11.2.2016 v 15:00:00 hod. v Karlových Varech na ulici Studentská, ve směru na ulici Plzeňská, řídil motorové vozidlo značky Audi příslušné RZ, které nesplňovalo technické podmínky stanovené právním předpisem, neboť platnost technické prohlídky skončila dne

23.1.2016, čímž měla být žalobcem porušeno ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) ve vazbě na § 38 odst. 1 písm. a) v souladu s § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Ve společném řízení byla ukládána pokuta podle § 12 zákona o přestupcích. V odůvodnění správní orgán I. stupně konstatoval k námitce, že měření proběhlo v zatáčce, že byla žalobcem předložena dokumentace místa, která se však podle správního orgánu neshoduje přesně s úsekem měření. Je zřejmé, že jsou možné odchylky na internetových mapách podle údajů z GPS. Proto správní orgán vycházel z vlastní znalosti místa. V dané věci jde o přímý úsek vedoucí z centra města do části Doubí v Karlových Varech, kde jsou obytné domy. To vyplývá i z fotodokumentace na záznamu o přestupku. Proto policisté neprováděli měření rychlosti v zatáčce, kde mohou dle návodu k obsluze vzniknout určité problémy, jednalo se o přímý úsek na konci obce Karlovy Vary, která spojuje části Tuhnice a Doubí. Pokud jde o to, že komunikace nemá pevnou krajnici, a proto zde nebylo možno korektně ustavit měřicí vozidlo před změřením, toto nemusí stát přímo na pozemní komunikaci, omezení je dáno pouze bočním odstupem, tedy vzdáleností mezi rychloměrem a osou měřeného vozidla, z důvodu citlivosti měřicí jednotky. Místo měření vybírá obsluha měřicího zařízení a je jedno kde, pokud dodrží návod k obsluze pro správné ustavení. Pokud by bylo vybráno špatné místo, mohlo by dojít k reflexi. Správní orgán má ze záznamu o přestupku za to, že k reflexi nedošlo, neboť došlo k řádnému změření vozidla, které bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Je také uváděno, že místo, ze kterého se měří, by mělo být při úrovni vozovky. To je z důvodu, že výška nad terénem neovlivní přesnost měření, ale může docházet k výpadkům měření. V tomto případě však výpadek zaznamenaný nebyl, neboť vozidlo bylo řádně ustaveno, přičemž na vozidle je zřejmá i registrační značka. Pokud jde o jednání ze dne 14.2.2016, i zde bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze. To, že nelze řádně rozeznat vzdálenější objekty, neznamená, že by měření nebylo správné a že došlo k reflexi. I z fotodokumentace je zřejmé, že byla snížena viditelnost, kdy v horní části snímku jsou tmavé mraky, proto je i tmavší snímek. Pokud jde o hodnotu 60 m, tato napomáhá vzniku reflexe, reflexe se dá vyloučit při dosahu 20 m. Dosah 60 m by se měl volit v případě měření s bočním odstupem větším než 12, nebo jen za mimořádně špatných klimatických podmínek, což se v tomto případě mohlo i stát. Reflexi lze rozeznat i podle pozice měřeného vozidla na snímku. V dané věci při měření byla zachycena podstatná část vozidla, které není velkou částí mimo snímek, pokud by došlo k reflexi, vozidlo by nebylo vůbec zaznamenáno. Správní orgán vycházel z kapitoly 3 návodu k obsluze – Výběr stanoviště pro měření rychlosti a otázka reflexi. U měřených reflexí by bylo například charakterizováno nepřítomností vozidla na snímku nebo špatnou pozicí nebo nereálnou rychlostí vozidla, což nic z toho v dané věci nenastalo. Správní orgán poukázal i na to, že měření proběhlo proto, že se neobjevila chybová zpráva z výstupu z měřicího zařízení. K tomu není třeba provádět výslech policistů. I nadále správní orgán považoval tento návrh za nadbytečný úkon. Správní orgán má za prokázané, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Policisté sami vyhodnotili místo, kde budou provádět měření, a věděli, za jakých podmínek tak provádět. Správnímu orgánu je i z osobní znalosti známo, že u tohoto měřicího zařízení by se měl provádět kontrolní test, pokud došlo mezi tím ke změně pneumatik nebo k výměně kol. Policisté musí být řádně proškoleni ohledně obsluhy měřicího zařízení, jde o složku dopravní policie v Karlových Varech. Jinak by jim nebylo svěřeno služební vozidlo vybavené měřícím zařízením. Podle správního orgánu I. stupně policisté ví, jak musí záznamové zařízení obsluhovat a jaké úkony provést. Správní orgán má za to, že výslech policistů je nadbytečným úkonem, neboť skutkový stav věci byl prokázán výstupem z měřicího zařízení, což je záznam o přestupku. Policisté by neuvedli nic jiného k měření rychlosti, než co vyplývá ze záznamu o přestupku. V obou případech probíhala měření ze služebního vozidla PCR, neboť zaznamenaná rychlost vozidla policie je 0 km/h. Dále je má správní orgán za prokázané, že žalobce nerespektoval §

5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., § 38 odst. 1 písm. a) v souladu s § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. K odůvodnění výše sankce správní orgán I. stupně uvedl, že lze uložit sankci zákazu činnosti, neboť v této věci se ukládají sankce za dva přestupky podle stejné skutkové podstaty, jež budou projednány a rozhodovány ve společném řízení. Správní orgán má za prokázané, že žalobce dvakrát naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., a to ve dnech 11.2.2016 a 14.2.2016.

Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce opětovně vznášel námitky k GPS údajům a navrhl důkazy návodem k obsluze rychloměru, mapovým podkladem, který sám předložil, o měření v zatačce, ohledáním místa, svědeckou výpovědí policistů.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil prvostupňové rozhodnutí, když nahradil ve výrokové části ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona a odst. 5 písm. f) téhož zákona a ustanovení § 125c odst. 5 tohoto zákona ustanovením § 125c odst. 6 písm. c) bod první téhož zákona. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu má žalovaný za spolehlivě prokázané fotografií vozidla včetně registrační značky pořízené v rámci silniční kontroly, která zachycuje detail známky vylepené stanici technické kontroly, na níž je zřetelná perforace měsíce leden a roku 2016, tedy časový údaj, kdy je naposledy provedena technická kontrola. Výpis z evidence karty vozidla, kde je uveden zápis o provedených technických prohlídkách, je dokladem toho, že poslední technická prohlídka byla provedena 23.1.2014 a byla platná do 23.1.2016. Snímek změřeného vozidla ze dne 11.2.2016 je podle žalovaného zcela zřetelný. Na snímku je vozidlo osamocené, takže není možné namítat, že by rychlost byla naměřena jinému vozidlu. Měření rychlosti bylo provedeno způsobilým radarovým rychloměrem. Pokud jde o přestupek ze dne 14.2.2016, snímek je rovněž zcela zřetelný. Na snímku je vozidlo osamocené a nelze namítat, že by rychlost vozidla byla změřena jinému vozidlu. Ověřovací list je dokladem, že bylo měření provedeno způsobilým rychloměrem. Sankce byla uložena žalobci dle ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod první zákona o silničním provozu. Odvolací orgán neměl nejmenší pochybnost o tom, že bylo provedeno správné měření, neboť PČR toto činí prostřednictvím proškolených odborně způsobilých příslušníků dopravní policie a toto spadá do pravomoci policie. S ohledem na to nejsou pochybnosti o tom, že by radarový rychloměr byl obsluhován obsluhou, která nebyla řádně proškolená, anebo že se jedná o nezpůsobilé radarové rychloměry, když jsou ve spise ověřovací listy k uvedeným rychloměrům. K provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru neshledal žalovaný důvod, neboť ze záznamu o přestupku vyplývá, zejména z fotografií, že v prvním případě bylo měřeno ve vzdálenosti 30 m na rovném úseku, ve druhém pak ve vzdálenosti 60 m, a v tomto případě se jedná o rovný úsek pozemní komunikace. Ze stejných důvodů žalovaný odmítl důkaz nahlížením do map a výsledkem policistů.

Žalobu soud shledal důvodnou.

Důvodnou je námitka žalobce, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí dle písm. b) neobsahuje ustanovení, na základě jehož má být obsažený skutek protiprávní. Proto se jedná o nepřezkoumatelný výrok. Rovněž odůvodnění je v tomto směru nepřezkoumatelné.

Dle názoru soudu, stejně jako dle žalobce, lze na danou věc aplikovat závěry z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 9.4.2015 č.j. 60A 10/2014-33, podle něhož sběrná skutková podstata v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. obsahuje normu odkazující a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje obecně formovanou povinnost řidiče užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním

právním předpisem. Proto musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 s.ř. a § 77 zákona o přestupcích také uvedení ustanovení právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, které bylo zaviněným jednáním porušeno.

Správní orgán I. stupně, jak vyplývá z jeho výše shrnutého rozhodnutí, v odůvodnění pouze znovu citoval výrok a zákonná ustanovení, žalovaný se tímto nezabýval vůbec. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pod bodem b) neodpovídají ustanovení, která byla shledána jako porušená v souvislosti s přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. V odůvodnění k tomuto není vůbec nic uvedeno, kromě citace těchto ustanovení zákona. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k předmětnému přestupku je proto zřejmá.

Ze všech ustanovení uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo žalovaným převzato pouze ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, což je, jak vyplývá z výše cit. právní věty rozsudku KS v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, pouze blanketní odkazující norma ke sběrné skutkové podstatě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Odkazy ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) a § 37 písm. c) zákona č. 56/2000 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jsou zcela chybné a neodpovídají ani sdělení obvinění v oznámení o zahájení správního řízení, neboť porušení těchto ust. se může dopustit pouze provozovatel vozidla, jímž žalobce podle výše shrnutého obsahu spisu v době spáchání přestupku nebyl. Zejména pokud jde o ustanovení § 38 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel, porušení tohoto ustanovení je zcela jiným přestupkem, konkrétně podle § 83 odst. 1 písm. i) zákona č. 56/2001 Sb., jak již uvedla mimo jiné i policie v oznámení přestupku. Z tohoto vyplývá zmatečnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, který uvedené právní pochybení neodstranil dle § 89 správního řádu. Soud byl proto nucen zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost výroku o vině za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/200 Sb.

V novém řízení budou na daný případ správní orgány aplikovat správné ustanovení vyhlášky o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, které nebylo žalobcem dodrženo z hlediska časového předkládání vozidel k technické kontrole, a své závěry pak přezkoumatelným způsobem správní orgány zdůvodní v odůvodnění rozhodnutí. Tzn. uvedou, proč jízda po uplynutí platnosti technické prohlídky je přestupkem podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

Současně je dle názoru soudu nezbytné, aby v novém správním řízení správní orgán dostatečně podrobně odůvodnil i otázku zavinění, neboť je to znak skutkové podstaty přestupku a není možné spokojit se s pouhou citací zákona ve vztahu k jednotlivým zjištěným přestupkům, jak je tomu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Soud také zohlednil skutečnost, že správní orgán ve svém prvostupňovém rozhodnutí velmi podrobně citoval návod k obsluze, který však v daném případě nebyl proveden k důkazu. Je tedy nezbytné doplnit v tomto směru nejméně dokazování žalobcem navrženým

způsobem, umožnit žalobci seznámit se s návodem k obsluze a nelze argumentovat za takové situace tím, že je nadbytečným provádět důkaz návodem k obsluze, jak činí v napadeném rozhodnutí žalovaný.

Je rovněž nezbytné se zabývat otázkou, kterou žalobce uplatňoval od samého počátku, a to že změření dne 11.2.2016 nebylo provedeno na přímém úseku, např. mapovými podklady. Z pouhé fotografie pořízené radarem jednoznačný závěr učinit nelze, zvláště pokud jsou sporné údaje GPS. Jiná situace by byla, pokud by bylo toto namítáno žalobcem účelově až v pozdější fázi řízení, nicméně zde byla uplatňována tato námitka již v prvostupňovém řízení, a tudíž se tím musí správní orgány zabývat.

Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a současně zavázal žalovaného výše uvedeným právním závěrem.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení v celkové výši 11.228,-Kč sestávající z odměny za 2 úkony právní služby á 3.100,-Kč a 2 režijní paušály á 300,-Kč navýšené o 21% DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 12.1.2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně